MAGAZIN Sportiv

CEI MAI TARI DIN BALCANI!

Iată-i, zîmbind aparatului fotografic (au și de ce!) pe cei 6 sportivi romîni care au cucerit medalii de aur la „clasice" cu prilejul întrecerilor din cadrul Balcaniadei de lupte, desfășurată la Constanța (de la stînga la dreapta: Gh. Popovici, I. Țăranu, M. Bolocan, V. Bularca, I. Cernea și N. Martinescu).

Puțin a lipsit însă ca să facem o fotografie mai lată pentru a... încăpea și un al șaptelea luptător romîn: Dumitru Pîrvulescu. Intr-adevăr, la categoria 52 kilograme reprezentantul nostru a terminat la egalitate de puncte, după trei meciuri, cu luptătorul bulgar Petrov. Verdictul urma să-l dea acum nu juriul ci... cîntarul. La prima vedere, ai fi jurat că Pîrvulescu este mai ușor și că deci lui îi va reveni medalia de aur. Cîntarul l-a găsit însă cu un plus de un kilogram față de sportivul bulgar, astfel că titlul de campion balcanic a fost acordat acestuia.

MARATONUL

Maestrul emerit al sportului DINU CRISTEA este atletul nostru cu cele mai multe participări la Jocurile Balcanice. Publicăm mai jos un fragment din cartea **„De patru ori împrejurul lumii"**, de Romeo Vilara, aflată în lucru la Editura Uniunii de Cultură Fizică și Sport, în care Dinu Cristea povestește un episod al maratonului său balcanic din 1957, de la Atena.

...N-am apucat să mă bucur prea mult, căci „motorul" iarăși îmi dă de furcă. Numai că acum nu mai e ficatul ci... totul. Mușchii picioarelor parcă sînt de piatră iar respirația mi-e grea, șuierătoare. Buzele mi s-au ars ca la o boală cu temperatură mare și gura mi-e uscată ca iasca și amară precum chinina. Incepe și ficatul. Geaba îmi tot apăs mîinile peste el, să-l înghesui. Cu fiecare pas ce-l fac, mi se pare că las în urmă ceva din mine.

Mă opresc puțin să respir mai adînc. O iau la pas. Intorc capul să mă uit de nu se vede careva de-ai noștri. Nici unul. In schimb se vede Pencev. Spectatorii atenieni fluieră și se agită necontenit. Am impresia că n-o să mai găsesc nici o picătură de vlagă să pot termina cursa. Și mai am puțin, atît de puțin. Să mai fie cel mult doi kilometri. Să pierd locul trei pentru care am muncit atîta? Pencev e cu cîțiva zeci de metri în urma mea, dar parcă e chiar lîngă mine și-i aud respirația grea de efort.

Un automobil roșu ca vișina vine din urmă. Il văd cum încetinește în apropierea mea. Un bărbat și o femeie. Aștia ce dracu mai vor de se opriră lîngă mine?

— **Kir Dinu?** spuse bărbatul adresîndu-se femeii de lîngă el și arătînd cu capul spre mine.

Auzindu-mi numele, mă uitai spre el. Abia atunci văzui pe brațul lui o banderolă albă cu o cruce roșie. O fi vreun doctor. Din mers mă uitai mai bine spre el. Mi-era o figură cunoscută. Prin fața ochilor mi se perindară ca-ntr-un film, sute și sute de figuri pe care le văzusem în viață... Să fie ăsta Lambrakis? Mă uit mai bine. Sigur. El e: Lambrakis, cel mai bun săritor în lungime al grecilor, la trecutele Balcaniade. Opri mașina și se dădu repede jos. Imi întinse un pahar cu apă. Pînă să apuc să-l duc la gură, l-am vărsat pe jos. El se repezi înapoi la mașină luă termosul și-mi umplu un alt pahar. Ii fac semn că nu-mi mai trebuie, și-mi văd de drum. Zîmbește nițel încurcat și rămîne locului.

Deși mi-e foarte greu, îmi încordez toate forțele care mai mi-au rămas nemăcinate după atîția kilometri și mă tîrăsc — da, ăsta e cuvîntul cel mai potrivit — mai departe spre stadion. Cu cît mă apropii de sosire se îngustează și culoarul spectatorilor.

Ah, uite stadionul! Mai am de fugit numai cîteva sute de metri. Mi se par însă... kilometri. Spectatorii fluieră și mă aplaudă. N-aud nimic, decît ceva ca niște baroase uriașe care-mi bat în urechi.

Am intrat pe pistă. După atîția kilometri fugiți pe caldarîmul șoselii, contactul cu zgura pistei e ceva deosebit. Parc-aș fugi pe nisip ud sau chiar pe noroi. La capătul pistei, unde e sosirea, văd treningurile albastre ale băieților noștri. Spectatorii s-au ridicat în picioare și mă aclamă. Imi dau seama de lucrul acesta, dar nu-i aud. Mă împleticesc și aproape la pas mă duc spre linia de sosire.

— **Hai nea Dinule, hai!...** Incă cîțiva pași... Uff, am ajuns. Am terminat cel mai greu maraton al vieții mele. Un puști cu o pătură se repezi spre mine, să mi-o pună pe umeri. Veniră grăbiți și niște medici să mă ia în primire. Printre ei e și Lambrakis. Abia de mai am puterea să-i întind mîna și să-i zîmbesc. Mă las dus de ei spre o bancă. Nici nu știu cînd mi-au scos pantofii din picioare. Mă întind pe pătură, mă învelesc cu ea. Inchid ochii și simt cum plutesc. Aș vrea să dorm, măcar cîteva minute. Mi-e o sete groaznică. Ii fac semn lui Lambrakis să-mi dea ceva de băut. Mi-a adus imediat. Băutura curge greu printre buzele uscate și o simt gîlgîind pe gîtlejul ars. Mă răcorește nițel și-mi dă puteri. Ii dau la o parte pe medicii care mă înconjurau și mă ridic în picioare. O amețeală mă cuprinse imediat, dar mă ambiționez să-i rezist.

— **Bravo Dinule,** îmi spuse conducătorul echipei noastre, îmbrățișîndu-mă. **A fost foarte bine. Ai venit pe locul trei după sîrbi. Foarte bine...**

Aș vrea să-i răspund ceva, dar nu găsesc cuvintele, și-apoi n-am nici putere s-o fac. A înțeles el ce vreau să-i spun, numai din priviri. Cred c-a fost de ajuns.

Din „secretele" lui Don Schollander

Un ziarist iugoslav a pus o serie de întrebări renumitului înotător american Don Schollander, recordman mondial la 200 m (1:57,6) și la 400 m liber (4:12,7).

Socotim interesant să reproducem cîteva din întrebările și răspunsurile din cadrul acestui interviu.

— La ce vîrstă ați început să înotați?

— *Foarte devreme. La 7 ani îi băteam de acum pe băieții mai mari cu care mă întreceam în competiții amicale organizate pe lacul Oswego. Incurajat de aceste prime rezultate m-am hotărît să devin sportiv de performanță și la 10 ani m-am apucat serios de antrenamente. Trei ședințe pe săptămînă.*

— Ce antrenament urmați acum?

— *La Colegiul Santa Clara, unde îmi fac studiile (în noiembrie voi intra la Universitatea de Yale) eu îmi petrec 5 ore pe zi în piscină. Dacă vreți, vă dau un program-tip al pregătirii la care mă supun (cu plăcere!):*

Dimineața: 3 x 200 m, 8 x 150 m, 5 x 100 m, 16 x 50 m.

După-amiaza: 1 x 400 m, 2 x 800 m, 3 x 200 m, 16 x 100 m, 8 x 50 m, 8 x 25 m.

Deci 8 km de înot în fiecare zi.

— Ce performanță sperați să obțineți anul acesta?

— *Mai degrabă pot spune speranțele antrenorului meu, Georges Haynes. El este convins că voi înota 100 m liber în 53,5 sec., 200 m în 1,57 și 400 m în 4,10.*

— Sperați să progresați mult timp încă?

— *Nu am decît 17 ani. Anul viitor voi fi desigur mai puternic de cum sînt acum. Asta înseamnă că voi putea să îmbunătățesc actualele recorduri mondiale.*

— Care sînt aspirațiile dv extrasportive?

— *Să devin medic.*

— Cînd veți abandona activitatea competițională?

— *Fără discuție, în 1968, după J.O. de la Mexico. Voi avea atunci aproape 22 de ani. Deci voi fi destul de bătrîn pentru un ...înotător.*

POȘTA magazin

MIHAI MORARU, TURNU SEVERIN. — Iată formația pe care a aliniat-o Rapidul la 3 iulie 1938, în cel de-al doilea meci cu Ujpest, disputat la București în cadrul Cupei Europei Centrale la fotbal: Petrică Rădulescu — Wetzer II, Roșculeț — Vintilă, Rășinaru, Rafinschi — Bogdan, Moldoveanu, Auer, Lengheriu, Cuedan. Invinși cu 4—1 la Budapesta, în primul meci, fotbaliștii noștri au reușit însă să cîștige partida retur cu... 4—0. Și totul s-a întîmplat într-o repriză — a doua. La pauză

scorul fusese... 0—0, practic deci 4—1 pentru Ujpest!

CAROL BOITOR, BUCUREȘTI. Petre Brătescu deține o victorie prin abandon — în repriza a 8-a — asupra lui Lucian Popescu. Dar acesta nu se mai afla atunci la prima lui tinerețe... pugilistică.

MIRCEA PALEACU și AUREL BOT, ORADEA. — 1) Caricaș n-a renunțat, cum se crezuse, la activitatea competițională. El joacă acum — a și jucat — în echipa Banca de investiții din campionatul orășenesc. — 2) Dinulescu a abandonat fotbalul. Cel puțin așa spune el. Dar nu sîntem... obligați să-l credem! 3) Există doi „Tănase": unul la Știința Timișoara, în linia de mijloc, iar celălalt la Farul, în linia de atac. 4) Deci, aceasta este părerea dv. în legătură cu faza cu pricina: arbitrul a fluierat, iar jucătorul, grăbit, a trimis mingea „acasă", marcînd astfel un gol valabil (N.R. ???) în propria poartă. Regulamentul spune însă că, dintr-o lovitură liberă nu se poate înscrie un gol direct în poarta proprie. Și, oricum, părerea... regulamentului contează mai mult, nu?

PAUL ALEXESCU, BUCUREȘTI. Ne-a plăcut începutul „rapsodiei fotbalistice":

Poet? Am încercat să fiu
Dar în zadar
(Se vede treaba că n-am har)
Și totuși am să-ncerc să scriu
In vers șontic și chinuit,
Neinspirat de nici o muză,
Din locul meu obișnuit
De la peluză...

Trebuie să vă spun însă că ne-a... speriat mărimea poeziei: 300 de versuri! Nu vă cerem să ne trimiteți pe viitor numai... epigrame, ca să le putem publica în... întregime, dar vă recomandăm să reveniți cu lucrări mai scurte.

NEGRESCU și MARCIU, BRAILA. 1) Frații Munteanu nu mai sînt legitimați la Petrolul. Dar nici în altă parte. Cel puțin în momentul de față. 2) Gane (Steagul roșu) a jucat înainte la Știința Cluj.

N. PAFALUȚA și CICEL GHEORGHE, CRAIOVA. Așa cum s-a arătat în cronicile noastre, cele două goluri ale Științei Cluj în meciul cu Petrolul au fost înscrise de Adam, iar golul Progresului în meciul cu Minerul Baia Mare a fost marcat de D. Popescu.

LEONTE STANESCU, BUCUREȘTI. De ce, plecînd din Danemarca în Japonia, la Olimpiadă, echipa noastră de fotbal va călători cu avionul peste Polul Nord? Pentru că ruta aceasta aeriană — oricît ar părea de curios — este mai scurtă decît celelalte.

GH. SINGURANU, ROMAN. Inainte de a veni la Steaua, Gheorghe Gornea a apărat poarta echipei Carpați Sinaia. Se pare că este un portar bun. Și sper că nu o să ne dea o... dezmințire!

DINU NICULESCU, BUCUREȘTI. Faceți o confuzie: fostul campion mondial la „muscă" francezul Valentin Angelman, a boxat în urmă cu ani la București, unde

a fost întrecut la puncte de Panaitescu-Zigotto, într-un meci în care nu și-a pus însă titlul în joc. Eugène Huat n-a boxat niciodată în Romînia.

ION POSTAȘU

Desene de N. CLAUDIU

„Război" împotriva... hoților de buzunare

Se poate afirma că unele din pregătirile care se fac în capitala Japoniei în vederea apropiatei Olimpiade ies oarecum din comun. Printre acestea se înscrie și „războiul" împotriva hoților de buzunare lansat de poliția metropolitană japoneză. Secția specială a poliției care se ocupă de această categorie de delicvenți a fost mărită de la 40 la 84 de agenți, urmînd ca pînă la 21 septembrie, data cînd pregătirile olimpice vor intra în faza finală, să ajungă la 181.

„Vrem să începem din timp această mobilizare de forțe — a declarat reprezentanților presei directorul poliției din Tokio, Akio Kanazawa — întrucît după începerea Olimpiadei va fi prea tîrziu". El a adăugat că aceste pregătiri au început încă în urmă cu un an avînd drept rezultat prinderea a peste 800 de hoți de buzunare. Hoții de buzunare japonezi sînt printre cei mai abili din lume — a spus Kanazawa. Dar și noi dispunem de polițiști dintre cei mai buni în acest domeniu".

Pe scenă și în... tribună

Cîntărețul de operetă Gabriel Gheorghiu are o statură de... baschetbalist și umeri lați, puternici, ca ai unui aruncător de greutate. De la prima vedere îți dai seama că este sportiv. Ceea ce de altfel o confirmă actorul.

— Așadar ați jucat volei și baschet, începem scurtul nostru dialog în pauza meciului Steaua — Derry City.

— **In timpul școlii, am făcut parte din echipa Liceului Spiru Haret, de mai multe ori campioană școlară a Capitalei.**

— Iar apoi?

— **Apoi n-am reușit să ocolesc... fotbalul, așa cum nici acum nu pot ocoli tribunele stadionului. Deși de multe ori vin aici cam pe... ascuns.**

— Probabil, soția...

— **Nu, regizorul. Luni, după cuplaj, sînt totdeauna răgușit tun și repetițiile merg cu multă greutate.**

Evident, pentru un cîntăreț ocupația de... suporter prezintă serioase dificultăți.

Aflăm cîteva amănunte interesante din cariera lui Gabriel Gheorghiu. De profesie arhitect, a părăsit planșa și rigla de calcul pentru mirajul scenei. A debutat în muzică ușoară, sub bagheta lui Enrico Fanciotti, interpretînd — printre altele — o bucată de mare succes, „Moș Gerilă". Vocea puternică, și în același timp caldă, de bariton, a lui Gabriel Gheorghiu nu trece neobservată. Și iată-l în... echipa operetei.

— **Sportul mi-a rămas pentru totdeauna prieten — spune artistul. De altfel, întreaga viață a unui cîntăreț nu poate fi** despărțită de practicarea sistematică a exercițiilor fizice. Un torace puternic, o mușchiulatură abdominală bine dezvoltată (și mai ales întreținută), sînt absolut indispensabile cîntărețului. Printre numeroasele exemple aș de pe acela al maestrului nostru, artistul poporului Ion Dacian, care practică zilnic gimnastica. Și nu cu exerciții de salon!

Firește, artistul ar mai fi avut multe de spus, iar noi și mai multe de întrebat. Cum însă echipele apăreau pe teren a trebuit să ne luăm rămas bun.

Cîntărețul încuraja sonor și prelungit pe militari. Mîine regizorul îi va spune fără îndoială:

— Iar te-ai dus la meci, Gabriele!

V. CHIOSE

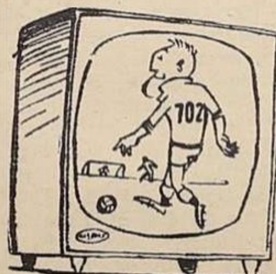
ȘTIAȚI CĂ...

...meciul de tenis din cadrul Cupei Davis dintre perechea australiană Emerson-Stolle și dublul mexican Osuna-Palafox a durat ...4 ore? Iată și scorul acestei partide înverșunate: 18—16, 7—9, 7—9, 6—4, 10—8.

...Vasile Zavoda a jucat mai mulți ani... extremă stînga la echipa Minaur Baia Mare, iar fratele său, Francisc, inter-dreapta la echipa rivală din localitate, Metalul? *(V. Săsăranu, coresp.)*.

...stadionul Heysel, unde s-a desfășurat miercuri meciul dintre Anderlecht și Bologna, din cadrul C.C.E. la fotbal, n-are decît 12 028 de locuri?

Unele echipe nu respectă numerotarea jucătorilor.

Ia te, uită! Joacă și „Celebrul 702"!

Desen de Mircea Ivănescu

TURNEU INTERNAȚIONAL DE FOTBAL ANTARCTIC

După ce a cucerit cinci continente ale lumii, sportul cu balonul rotund devine tot mai apreciat și pe cel de al șaselea continent: Antarctica. Aici, pe un teren acoperit de gheață s-a disputat finala primului turneu internațional de fotbal antarctic. Deși turneul n-a fost înregistrat oficial la F.I.F.A. aceasta nu a împiedicat pe jucătorii celor două echipe finaliste — „reprezentativele" Argentinei și Chile — să-și dispute cu ardoare victoria. In realitate „reprezentativele" erau alcătuite din rîndurile marinarilor și tehnicienilor argentinieni de pe insula Deception, unde funcționează și cel mai sudic oficiu poștal din lume, și din membrii expediției antarctice chiliene îmbarcată pe bordul navelor „Piloto Pardo" și „Yelcho".

Desigur „cronica" unui asemenea meci diferă oarecum de cele obișnuite. Intr-adevăr, jucătorii au apărut pe teren îmbrăcați în treninguri groase de lînă și meciul a trebuit să fie întrerupt în mai multe rînduri deoarece mingea se acoperise cu... gheață. In ce privește publicul spectator acesta se compunea din 50 de persoane și cîteva zeci de... pinguini. Meciul a fost cîștigat de chilieni cu 4—3, iar învingătorii au primit trofeul într-un adăpost pe jumătate sub pămînt.

IN PATRU rînduri

N. Rotaru a realizat la armă liberă poziția culcat cea mai bună performanță mondială a anului.

E un record de mult visat
Care arată lămurit
Că în poziția culcat
Acest sportiv... nu a dormit.

Atacanții Steagului roșu au șutat foarte rar și defectuos la poarta ieșenilor.

De ce trăgeau la poartă rar?
Acesta-i adevărul pur:
Nu le-a fost teamă de portar,
Cît de... ferestrele din jur

Jucătoarea de tenis de masă Veronica Oprea, reprezentanta regiunii Argeș, a concurat în ținută de stradă la finala campionatului republican.

Cu taiorul ei de stradă
Le-a băgat pe toate-n cofă,
Intrucît a dat dovadă,
Pe concret, că are... stofă!

V. D. POPA